

CHƯƠNG MƯỜI TÁM: PHẦN THƯỞNG CHO DOBBY

Phải mất một lúc, cả căn phòng im phăng phắc, khi Ron, Harry, Ginny, và thầy Lockhart xuất hiện ở ngưỡng cửa, đầy mình rác rưởi nhóp nhép, và cả máu nữa (trong trường hợp của Harry!); rồi có tiếng gào lên:

- Ginny!

Đó là tiếng bà Weasley, nãy giờ vẫn ngồi khóc nức nở trước lò sưởi. Bà đứng bật dậy, ông Weasley cũng bật dậy theo vợ, cả hai lao vào ôm chầm lấy đứa con gái nhỏ Ginny.

Tuy nhiên, Harry lại không chú ý đến nỗi vui mừng của ông bà Weasley lắm. Nó nhìn thấy phía sau lưng họ, giáo sư Dumbledore đang đứng cạnh bệ lò sưởi, tươi cười, trong khi giáo sư McGonagall đứng kế bên cụ thì vừa chấp tay lên ngực vừa thở hổn hển.

Con phượng hoàng Fawkes bay lướt qua tai Harry và đậu lên vai cụ Dumbledore. Rồi ngay lúc đó, Harry nhận ra, cả nó và Ron, đều bị ôm cứng trong những cánh tay của ông bà Weasley.

- Con đã cứu em nó! Chính con đã cứu Ginny! Làm sao mà con làm được hả?

Giáo sư McGonagall cũng nói, không ra hơi:

- Tôi nghĩ tất cả chúng ta đây đều muốn biết điều đó.

Bà Weasley buông Harry ra. nó ngấp ngừng trong chốc lát, rồi đi tới cái bàn làm việc của giáo sư McGonagall, đặt lên đó cái nón Phân loại, thanh kiếm cần hồng ngọc, và phần còn lại của quyển nhật ký bị đốt cháy.

Xong xuôi, Harry bắt đầu kể cho mọi người nghe mọi chuyện. Suốt gần mười lăm phút đồng hồ, Harry nói trong sự im lặng chăm chú tuyệt đối của mọi người: nó kể lại giọng nói vô hình bí hiểm mà nó nghe được trong lâu đài, mà cuối cùng lại chính Hermione phát hiện đó là tiếng nói của con Tử Xà đi luồn trong ống nước. Nó kể nó và Ron đã theo dõi lũ nhện vô tuốt trong khu Rừng Cấm như thế nào, và con Aragog đã bảo cho chúng biết nơi mà nạn nhân cuối cùng của Tử Xà đã bị giết chết. Rồi nó kể làm thế nào mà nó đoán ra con ma khóc nhè Myrtle chính là nạn nhân đó, và làm sao suy ra được lối vào Phòng chứa Bí mật lại có thể ở trong buồng tắm...

Khi Harry tạm dừng để thở thì giáo sư McGonagall hỏi ngay:

- Giỏi lắm! Vậy là các trò đã tìm ra cửa vào Phòng chứa Bí mật, ta phải nhắc thêm là các trò tìm ra được sau khi đã phá vỡ hàng trăm nội quy của nhà trường thành rác vụn; nhưng mà bằng cái cách gì trên thế gian này mà các trò còn sống sót ra khỏi đó được hả, Potter?

Thế là Harry, bằng giọng đã bắt đầu khà khà vì nói hơi nhiều, lại kể tiếp về sự xuất hiện đúng lúc của Fawkes và về cái nón Phân loại đã tặng cho nó thanh kiếm. Nhưng rồi nó bắt đầu ấp úng. Cho tới lúc đó nó vẫn cẩn thận tránh nói đến quyển nhật ký của Riddle, và tránh nói đến Ginny. Cô bé đang đứng dựa đầu vào vai bà mẹ, nước mắt vẫn còn tuôn thành dòng

lặng lẽ trên đôi má. Nếu người ta đuổi Ginny thì sao? Harry nghĩ tới mà kinh hoàng. Nhật ký của Riddle bây giờ không còn tác quái nữa... Làm sao chứng minh được chính Riddle là kẻ đã sai khiến Ginny làm tất cả mọi chuyện đã qua đây?

Theo bản năng, Harry ngược nhìn cụ Dumbledore. Cụ thoáng mỉm cười, ánh lửa nhảy múa trên đôi mắt kiếng hình nửa vành trăng. Cụ Dumbledore lên tiếng, nhẹ nhàng:

- Điều làm ta thú vị nhất là làm thế nào mà Chúa tể Hắc ám Voldemort có thể mê hoặc được Ginny, khi mà theo nguồn tin của ta hiện giờ hắn đang trốn trong rừng sâu, ở tận Albania.

Harry cảm thấy nhẹ nhõm và ấm áp – một sự nhẹ nhõm trong vinh quang lâng lâng lan tỏa khắp người.

Ông Weasley thốt lên bằng giọng sùng sốt:

- C... cái... cái... gì? Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy hả? Mê... mê hoặc Ginny hả? Nhưng mà Ginny... Ginny đâu có..., phải không Ginny?

Harry lượm cuốn nhật ký lên đưa cho cụ Dumbledore, nói nhanh:

- Chính là quyển nhật ký này. Riddle viết khi còn là một học sinh mười sáu tuổi...

Cụ Dumbledore cầm quyển nhật ký Harry đưa, chìa cái mũi khoằm dài thông của cụ vào những trang giấy đã bị cháy xém và ướt sũng. Cụ nói nhẹ nhàng:

- Xuất chúng! Hiển nhiên rồi, y có lẽ là học sinh xuất sắc nhất từ xưa tới nay của trường Hogwarts.

Cụ quay qua nói với gia đình Weasley đang trông ra đáng ngạc nhiên chừng hừng hết sức.

- Rất ít người biết rằng Chúa tể Hắc ám Voldemort thời niên thiếu còn có tên là Tom Riddle. Chính ta đã dạy y, cách đây năm mươi năm, tại trường Hogwarts. Sau khi ra trường y biến mất... đi xa và đi nhiều... lún sâu vào Nghệ thuật Hắc ám, giao du với những phù thủy xấu xa nhất trong giới chúng ta, trải qua rất nhiều phen biến đổi pháp thuật hiểm nghèo, rồi y lại đổi tên thành Chúa tể Hắc ám Voldemort, khó mà nhận ra được y nữa. Hầu như không ai thấy có gì liên hệ giữa Chúa tể Hắc ám Voldemort và cậu học sinh thông minh đẹp trai từng là thủ lĩnh nams inh của trường.

Bà Weasley hỏi:

- Nhưng mà, còn Ginny? Ginny của chúng tôi thì có liên quan gì... đến... kẻ đó?

Ginny thốt thức:

- Quyển... nhật... nhật ký! Con đã viết vô quyển nhật ký của anh Riddle, rồi ảnh... viết... viết lại cho con suốt cả năm học...

Ông Weasley cực kỳ kinh ngạc:

- Ginny! Chẳng lẽ ba chưa hề dạy con điều gì hết sao? Ba đã chẳng thường nói với con cái điều gì nào? Rằng đừng bao giờ tin bất cứ vật gì tự suy nghĩ được một khi mình chưa nhìn

thấy được nó nằm ở đâu. Tại sao con không đưa cho ba, hay má con, coi cuốn nhật ký đó? Một thứ đồ vật đáng nghi ngờ như vậy thì rõ ràng là đầy Pháp thuật Hắc ám rồi...

Ginny vẫn thẫn thức:

- Con không... không biết. Con thấy nó nằm trong đồng sách mà má mua cho con. Con tưởng... tưởng ai đó bỏ quên...

Giọng nói mạnh mẽ của cụ Dumbledore cắt ngang câu chuyện giữa cha con nhà Weasley:

- Trò Ginny cần phải đến bệnh thất nghỉ ngơi ngay bây giờ. Con đã trải qua một chặng đường khổ ải quá sức. Sẽ không bị kỷ luật gì đâu. Những phù thủy già đầu hơn, khôn ngoan hơn con rất nhiều mà còn bị Chúa tể Hắc ám Voldermort lừa bịp nữa là.

Cụ Dumbledore sai bước tới bên cánh cửa, mở ra, và thầy cúi xuống ân cần nháy mắt với Ginny, nói tiếp:

- Con hãy lên giường mà nằm nghỉ, và có lẽ cũng nên uống một ly cốt sôcôla nóng nữa. Thầy nghiệm ra hai món đó luôn làm cho thầy phấn chấn lên. Bà Pomfrey vẫn còn thức đấy. Bà vừa mới đi phát món sinh tố nhân sâm... Thầy dám nói là mấy nạn nhân của Tử Xà sẽ tỉnh lại trong chốc lát mà thôi.

Ron mừng rỡ reo:

- Vậy là Hermione khỏe rồi!

Cụ Dumbledore còn trấn an Ginny lần nữa:

- Hiện không còn hậu quả tai hại nào để lại nữa đâu, Ginny à.

Bà Weasley dẫn Ginny đi ra, ông Weasley cũng đi theo. Trông ông Weasley có vẻ vẫn chưa hết sốc.

Cụ Dumbledore nói với giáo sư McGonagall với một vẻ đầy ưu tư:

- Bà biết không, bà Minerva, tất cả những việc này xứng đáng để mở một bữa tiệc ăn mừng. Tôi xin nhờ bà đi xuống nhà bếp đánh thức họ dậy giúp tôi, được không?

- Được chứ!

Giáo sư McGonagall trả lời một cách phấn khởi, đi ra phía cửa và nói:

- Tôi để cho ông “xử” Harry và Ron nhé?

Cụ Dumbledore bảo:

- Đương nhiên rồi.

Giáo sư McGonagall đi rồi, Harry và Ron chăm chú nhìn cụ Dumbledore, không dám chắc điều gì sắp xảy tới cho tụi nó. Giáo sư nói cụ Dumbledore “xử” tụi nó, chính xác là ngụ ý gì? Chắc chắn – chắc chắn là tụi nó không bị trừng phạt chứ?

Cụ Dumbledore lên tiếng:

- Thầy nhớ dường như thầy có nói với các con rồi, rằng nếu mà các con vi phạm nội qui của trường một lần nữa, thì thầy sẽ phải đuổi các con.

Ron há hốc miệng kinh hoàng.

- Điều đó chứng tỏ rằng những người nghiêm túc nhất trong chúng ta cũng đôi khi phải nuốt lời mình.

Cụ Dumbledore mỉm cười nói tiếp:

- Cả hai con sẽ được thưởng huy chương Công lao Đặc biệt đối với Trường và – để thầy coi – Ờ, mỗi đứa được hai trăm điểm cho nhà Gryffindor.

Ron khép miệng lại và bắt đầu hồng lên rạng rỡ như những bông hồng của thầy Lockhart vào ngày lễ Tình yêu.

- Nhưng có một người trong chúng ta sao cứ giữ im lặng tuyệt đối về vai trò của mình trong cuộc phiêu lưu mạo hiểm này thế nhỉ? – cụ Dumbledore nói.

- Sao mà khiêm tốn quá vậy, ông Gilderoy?

Harry giật mình. Nó đã hoàn toàn quên bống thầy Lockhart. Quay đầu lại tìm, Harry thấy thầy Lockhart đang đứng ở góc phòng, vẫn mỉm một nụ cười vu vơ trên gương mặt ngơ ngơ.

Khi cụ Dumbledore hướng về thầy Lockhart mà nói, thì thầy Lockhart lại ngoái đầu ra sau coi cụ Dumbledore đang nói chuyện với ai.

Ron nói mau:

- Thừa thầy Dumbledore, lúc ở dưới Phòng chứa Bí mật có xảy ra một tai nạn. Giáo sư Lockhart...

- Tôi mà là giáo sư hả?

Thầy Lockhart mỉm cười, hơi ngạc nhiên. Ông kêu lên:

- Ôi, trời ơi, vậy mà tôi cứ tưởng tôi chẳng còn trông mong được gì nữa.

Ron giải thích nho nhỏ với cụ Dumbledore:

- Thầy định giở Bùa Lú ra để ếm tụi con, không dè bị phản đòn, tẩu hỏa nhập ma luôn.

- Khốn khổ!

Cụ Dumbledore lắc đầu, chòm râu bạc và dài của cụ rung nhẹ nhẹ:

- Kiểm mình đâm lưng mình rồi, anh Gilderoy ơi.

- Kiểm hả?

Thầy Lockhart hỏi lại lơ mờ:

- Tui đâu có cây kiếm nào đâu? Thằng nhỏ kia có kìa.

Thầy Lockhart chỉ vào Harry, nói thêm:

- Nói nó, nó sẽ cho ngài mượn kiếm.

Cụ Dumbledore bèn quay qua Ron, bảo:

- Thầy phiền con dắt giùm giáo sư Lockhart qua bệnh thất luôn. Thầy còn có đôi lời muốn nói với Harry...

Thầy Lockhart đứng đĩnh đi ra. Ron cũng đi ra, nhưng lén nhìn một cái nhìn đầy tò mò về phía Harry và cụ Dumbledore khi nó khép cánh cửa lại.

Cụ bảo:

- Ngồi xuống đi Harry.

Harry ngồi xuống, cảm thấy căng thẳng một cách kỳ lạ.

Đôi mắt cụ Dumbledore lại lấp láy khi cụ nói:

- Trước tiên, thầy muốn cảm ơn con, Harry à. Hẳn là con đã chứng tỏ cho ta thấy một tấm lòng trung thành thực sự lúc ở dưới Phòng chứa Bí mật đó. Chứ nếu không thì không có cách nào để gọi Fawkes đến cứu con được.

Cụ Dumbledore vuốt ve con phượng hoàng, và con chim vẫn chăm chú nhìn nó. Cụ nói một cách ưu tư:

- Vậy là con đã gặp Tom Riddle. Thầy đoán con là người nó để ý đến nhiều nhất...

Bỗng nhiên, cái điều đang dày vò Harry chợt nhảy xò ra khỏi miệng:

- Thừa thầy Dumbledore..., Riddle nói là con giống nó lắm. Nó nói... giống một cách kỳ lạ.

- Uê, nó nói vậy hả?

Cụ Dumbledore vẫn trầm ngâm nhìn Harry bằng đôi mắt xanh sáng dưới đôi chân mày rậm bạc phơ.

- Vậy con nghĩ sao hở Harry?

Harry nói, không có ý nói lớn như vậy, nhưng đúng là giọng nó có hơi to:

- Con không tin là con giống nó! Ý con nói là... Con... Con là học sinh nhà Gryffindor, con là...

Nhưng Harry lại đột ngột im lặng. Một nỗi nghi hoặc vẫn ẩn giấu chợt trỗi lên trong đầu nó.

Một lát sau, nó bắt đầu lại:

- Thừa thầy, cái nón Phân loại nói với con là... con sẽ phát huy tài năng nếu chịu vô nhà Slytherin. Có một thời gian mọi người đều nghĩ con là Người kế vị Slytherin... Bởi vì con nói được Xà ngữ...

Cụ Dumbledore bình thản nói:

- Harry à, con có thể nói được Xà ngữ, bởi vì Chúa tể Hắc ám Voldemort có thể nói Xà ngữ. Y là hậu duệ cuối cùng của Salazar Slytherin. Nếu mà thầy không nhầm lẫn quá đáng, thì chính y đã truyền một ít năng lực của y cho con vào cái đêm mà y để thọ cho con. Chẳng phải y cố ý làm vậy đâu. Thầy chắc là...

Harry nghe như sét đánh ngang đầu. Nó hãi hùng kêu lên:

- Voldemort truyền một ít năng lực của y cho con hả?

- Có vẻ như vậy lắm.

- Cho nên lẽ ra con phải vô nhà Slytherin hả?

Harry tha thiết nhìn vào mặt cụ Dumbledore.

- Cái nón Phân loại đã nhìn ra năng lực Slytherin ở trong con, phải không ạ? Và cái nón đã...

- Xếp con vô nhà Gryffindor.

Cụ Dumbledore điềm tĩnh nói:

- Harry, con nghe thầy nói đây. Con ngẫu nhiên có được nhiều phẩm chất mà Salazar Slytherin đã hãnh diện về những học sinh do ông ta đích thân chọn lựa. Con vừa có năng lực hiếm hoi của ông ta là Xà khẩu, lại vừa tài xoay sở tháo vát, ý chí quả quyết, và cả sự bất chấp luật lệ.

Chòm râu của cụ Dumbledore lại rung nhè nhẹ:

- Tuy nhiên cái nón Phân loại vẫn đặt con vào nhà Gryffindor. Con biết tại sao như vậy mà. Thử suy nghĩ coi.

Harry nói bằng giọng xuôi xị:

- Nó cho con vô nhà Gryffindor chẳng qua vì con xin nó đừng cho con vô nhà Slytherin...

- Đúng như vậy!

Cụ Dumbledore nói ngay, mặt rạng rỡ tươi cười.

- Điều đó làm cho con khác với Tom Riddle một trời một vực. Harry à, đâu phải chỉ nhờ vào năng lực của chúng ta không thôi, mà chính sự chọn lựa của chúng ta mới chứng tỏ chúng ta thực sự là ai.

Harry ngồi bất động trên chiếc ghế, choáng váng.

Cụ Dumbledore nói tiếp:

- Nếu con vẫn còn muốn có bằng chứng rằng con thuộc về nhà Gryffindor, thì Harry à, thầy cho là con nên nhìn kỹ cái này hơn.

Cụ Dumbledore chồm qua bàn làm việc của giáo sư McGonagall, vói lấy thanh kiếm bạc vẫn còn vấy máu, đưa cho Harry.

Với vẻ ngờ nghệch, Harry cầm lấy thanh kiếm, lật qua lật lại, hồng ngọc cắn ở chuỗi gươm phản chiếu ánh lửa lóng lánh. Và rồi nó nhìn thấy ngay phía dưới cán gươm có chạm khắc một cái tên:

Godric Gryffindor

Cụ Dumbledore nói một cách đơn giản:

- Chỉ có một Gryffindor chân chính mới có thể rút ra được thanh gươm đó ra khỏi chiếc nón Phân loại, Harry à.

Trong một phút, cả hai thầy trò không nói thêm gì với nhau. Rồi cụ Dumbledore mở một ngăn tủ của cái bàn làm việc của giáo sư McGonagall và lấy ra một cây viết lông ngỗng cùng một bình mực.

- Bây giờ, Harry à, cái con cần là ăn và ngủ. Thầy cho là con nên đi xuống nhà bếp để thưởng thức một bữa tiệc ra trò, trong khi thầy viết một bức thư gửi đến nhà ngục Azkaban – Chúng ta cần phải đưa người giữ khóa của chúng ta về trường. Và thầy cũng soạn một cái rao vặt cho tờ Nhật Báo Tiên Tri nữa.

Cụ Dumbledore nói thêm, vẻ nghĩ ngợi lung lăm.

- Chúng ta cũng sẽ cần một giáo sư mới để dạy môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám. Khốn khổ thân ta, dường như chúng ta cần người làm chuyện này rồi thì phải.

Harry đứng dậy và đi tới cửa. Nhưng nó vừa mới chạm tay vào nắm đấm cửa, thì cánh cửa bật mở ra, mạnh đến nỗi bung cả vào tường.

Ông Lucius Malfoy đứng án ngay cửa, vẻ mặt giận dữ hết sức. Và lóm thóm đằng sau chân ông ta, chính là Dobby, đầy mình thương tích, quần băng tùm lum.

Cụ Dumbledore nói với vẻ thú vị:

- Chào ông Lucius Malfoy.

Ông Malfoy suýt xô ngã Harry khi ông băng ngang qua căn phòng. Dobby lóp ngóp chạy theo chân ông ta, lúm khúm dưới vạt áo khoác của ông, cái mặt nó trông thật là khốn khổ khốn khổ.

Đôi mắt lạnh lùng của ông Malfoy nhìn chòng chọc vào cụ Dumbledore. Ông Malfoy nói:

- Thì ra ông đã trở về. Ban Quản trị trường đã đình chỉ chức vụ của ông, nhưng ông vẫn cứ trơ lì mà trở về Hogwarts à?

Cụ Dumbledore nở nụ cười thanh thản:

- À, ông thấy đó, ông Malfoy, hôm nay mười một thành viên khác trong Ban Quản trị đã liên lạc với tôi. Thật tình mà nói, không khác gì bị kẹt trong một trận giông cú vậy. Họ nghe tin về vụ con gái ông Weasley bị giết nên họ muốn tôi trở lại đây ngay lập tức. Dường như họ nghĩ rằng, xét cho cùng tôi vẫn là người có nặng lực nhất để làm cái công việc này. Họ cũng kể cho tôi nghe những câu chuyện thật lạ... Nhiều người còn cho rằng chính ông đã đe dọa sẽ tru ất gia đình họ nếu họ không đồng ý đình chỉ công tác của tôi ngay lập tức.

Ông Malfoy vốn đã tái mét, giờ lại càng tái hơn, nhưng đôi mắt nheo ti hí của ông ta vẫn bùng bùng toát ra cơn giận dữ. Ông ta nhếch mép cười nhạt báng:

- Vậy hả? Thế ông đã ngăn chặn được cuộc tấn công chưa? Đã bắt được thủ phạm chưa?

Cụ Dumbledore đáp với một nụ cười:

- Chúng tôi đã làm xong.

Giọng ông Malfoy đánh lại:

- Sao? Là ai vậy?

Cụ Dumbledore bình thản nói:

- Cũng vẫn người đó, như lần trước, ông Malfoy à. Chỉ có điều lần này, Chúa tể Hắc ám Voldemort đã mượn tay người khác hành động thôi. Bằng cuốn nhật ký này.

Cụ Dumbledore giơ lên cuốn sổ nhỏ bị lủng một lỗ to ở chính giữa. Cụ chăm chú quan sát phản ứng của ông Malfoy. Nhưng Harry thì lại chú ý Dobby.

Con gia tinh đang làm một cử chỉ rất ư quái dị. Đôi mắt to lồ lộ của nó nhìn chằm chằm Harry đầy ngụ ý, tay nó cứ chỉ hết quyển nhật ký rồi đến ông Malfoy, rồi tự dấm mạnh vào đầu bằng nắm tay của mình.

Ông Malfoy chậm rãi nói từng tiếng với cụ Dumbledore:

- Ta hiểu rồi...

Cụ Dumbledore vẫn nhìn thẳng vào mắt ông Malfoy, giọng đều đều:

- Một kế hoạch khôn khéo lắm. Bởi vì nếu Harry đây, và Ron bạn nó, không phát hiện ra quyển nhật ký, thì có lẽ Ginny sẽ phải lãnh chịu tất cả mọi tội lỗi. Sẽ không có ai có thể chứng minh nổi là cô bé đã hành động một cách vô ý thức, mà chẳng qua chỉ là do kẻ khác mê hoặc sai khiến...

Ông Malfoy không nói gì. Bộ mặt ông bỗng dựng trơ ra như đeo mặt nạ.

Cụ Dumbledore tiếp tục:

- Và thử tưởng tượng coi, khi ấy thì điều gì có thể xảy ra nào?... Gia đình Weasley là một trong những gia đình thuần chủng xuất sắc nhất trong thế giới phù thủy chúng ta. Thử tưởng tượng đến tác hại và hậu quả sẽ ra sao đối với Arthur Weasley và Đạo luật Bảo vệ dân Muggle của ông, một khi chính con gái của ông bị phát giác là kẻ đã tấn công và giết những học sinh xuất thân trong gia đình Muggle... Rất may là quyển nhật ký đã được phát hiện, và ký ức của Tom Riddle đã bị xóa sạch. Nếu không thì ai mà biết được hậu quả sẽ tai hại đến nhường nào...

Ông Malfoy buộc phải lên tiếng với cái giọng cái cứng ngắt:

- Quả là rất may!

Giọng ông ta rít qua kẽ răng nghiền chặt.

Đằng sau ông ta, Dobby vẫn tiếp tục chỉ chỗ vào quyển nhật ký, rồi chỉ vào ông Malfoy, rồi tự đâm vào đầu mình...

Và Harry chợt hiểu ra. Nó gật đầu ra hiệu cho Dobby. Con gia tinh bèn lùi vào góc phòng, tự véo tai mình để trừng phạt.

Harry lên tiếng hỏi:

- Thưa ông Malfoy, ông có muốn biết vì sao mà Ginny có được quyển nhật ký đó không?

Ông Malfoy ngoảnh đầu nhìn Harry. Ông đáp lạnh lùng:

- Làm sao ta có thể biết được bằng cách nào con nhỏ ngu ngốc đó có được cuốn nhật ký ấy chứ?

Harry nói:

- Ông biết chứ, bởi vì chính ông đưa cho Ginny mà. Trong tiệm sách Phú Quý và Cơ Hàn ấy. Ông đã giả đồ cầm cuốn sách giáo khoa môn Biện của Ginny lên chê bai này nọ, rồi thừa lúc đó nhét cuốn nhật ký vô, đúng không?

Bàn tay trắng nhách của ông Malfoy nắm chặt rồi mở ra. Ông rút lên:

- Bằng chứng đâu?

Cụ Dumbledore quay sang mỉm cười với Harry:

- Chà, không ai có thể chứng minh được chuyện như vậy đâu. Nhất là bây giờ Tom Riddle đã bị xóa khỏi quyển sách rồi. Tuy nhiên, tôi có lời khuyên ông, ông Malfoy à: không nên đưa ra thêm những món đồ khác của Chúa tể Hắc ám Voldermort nữa. Nếu có thêm bất cứ món gì của hắn mà rơi vào tay những học sinh ngây thơ vô tội, thì tôi nghĩ ông Arthur Weasley chắc chắn sẽ truy ra được nguồn gốc mấy món đó là xuất phát từ ông...

Ông Malfoy đứng lặng mất một lúc. Harry nhìn thấy rõ ràng bàn tay phải của ông ta vịn vào như thể ông ta rất, rất, rất muốn rút cây đũa phép của mình ra. Nhưng thay vì làm vậy, ông quay sang quát nạt con gia tinh của mình:

- Đi thôi, Dobby!

Ông Malfoy vặn nắm đấm cửa, mở ra, và con gia tinh lú lú chạy theo chân, bị ông tổng cho một đá văng qua khung cửa. Cụ Dumbledore và Harry đều nghe thấy tiếng con gia tinh rên la đau đớn khi lướt dọc suốt hành lang.

Harry đứng trân ra suy nghĩ một lúc. Rồi một ý tưởng “vĩ đại” đột nhiên hiện ra trong óc nó.

Nó hồi hã nói với cụ Dumbledore:

- Thưa thầy, xin thầy cho phép con đem trả cuốn nhật ký đó cho ông Malfoy.

Cụ Dumbledore điềm nhiên đáp:

- Đương nhiên là được chứ, Harry. Nhưng mà mau chân lẹ tay lên. Con không nhớ bữa tiệc đang đợi con sao?

Harry chụp ngay cuốn nhật ký trên bàn và phóng như mũi tên ra khỏi văn phòng. Nó vẫn còn nghe văng vẳng tiếng rên la vì đau đớn của Dobby, lúc này đang vòng qua một góc cuối hành lang. Harry vội vàng cởi một chiếc giày của mình ra, lật đặt tháo chiếc vớ dơ hầy khỏi chân, và nhét cuốn nhật ký vô trong chiếc vớ. Vừa làm Harry vừa tự hỏi không biết âm mưu của nó liệu có thành công không? Nó cầm đầu cầm cổ chạy xuống hành lang tối thui.

May sao Harry bắt kịp ông Malfoy và Dobby ở đầu cầu thang. Nó vừa ghì chân đứng lại, vừa thở hổn hển, nói:

- Ông Malfoy, cháu có cái này gửi trả ông...

Vừa nói, Harry vừa giúi cuốn nhật ký vô tay ông Malfoy.

- Cái gì?

Ông Malfoy kéo tuột chiếc vớ ra, quăng qua một bên, rồi giận dữ nhìn hết cuốn nhật ký đến Harry. Ông nói ngọt ngào:

- Mà rồi đây cũng sẽ đi tới một kết cục đau đớn như cha mẹ mày thôi, Harry Potter à. Cha mẹ mày cũng là những đứa ngu ngốc ưa xen vô chuyện của người khác y như mày vậy.

Nhưng Dobby không thềm nhúc nhích. Con quỷ lùn này đang mân mê chiếc vớ cũ dơ hết chỗ nói của Harry trong tay, ngắm nghía chiếc vớ như thể đó là một báu vật vô giá trên đời.

- Ông chủ tặng cho Dobby một chiếc vớ!

Con quỷ lùn Dobby thốt lên trong sự kinh ngạc.

- Ông chủ đã ban cho Dobby.

Ông Malfoy nạt:

- Cái gì? Mày vừa nói cái gì?

Dobby nói bằng một cái giọng “không tin được dù đó là sự thật”.

- Dobby được cho một chiếc vớ! Ông chủ đã liệng nó, và Dobby đã bắt được. Như vậy là Dobby... Dobby được tự do!

Ông Malfoy đứng chết trân, ngó trừng trừng con gia tinh – giờ đã là cựu gia tinh của ông. Rồi ông quay lại, xông tới Harry:

- Mày làm tao mất đi một đầy tớ rồi, thằng oắt con!

Nhưng Dobby hét lên:

- Ông không được đụng tới Harry Potter!

Một tiếng nổ to vang lên, ông Malfoy bị văng ngược ra sau, té lăn xuống các bậc thang, lộn ba vòng, cuối cùng nằm thành một đồng xộc xệch dưới chân cầu thang. Ông đứng dậy, mặt mày bầm tím. Ông rút cây đũa phép ra. nhưng Dobby đã giơ lên một ngón tay dài, đe dọa:

Ngón tay dài đỏ chỉ xuống ông Malfoy, và giọng con quỷ lùn nghe dữ tợn:

- Ông liệu hồn cú ngay cho! Ông chó có hồng đụng tới Harry Potter! Cút ngay bây giờ đi!

Ông Malfoy thiết tình không còn lựa chọn nào khác nữa. Quăng cho Harry và Dobby một cái nhìn hằn học cuối cùng, ông Malfoy phất tấm áo choàng quanh mình và vội vã đi khuất.

Con quỷ lùn ngược nhìn Harry đăm đăm, kêu lên bằng cái giọng the thé chói tai của giống quỷ:

- Harry Potter đã giải phóng cho Dobby!

Aùnh trắng rọi qua khung cửa sổ gần đó nhất phản chiếu long lanh trong hai con mắt tròn vo lồ lộ của con quỷ lùn. Nó lại kêu lên the thé:

- Harry Potter đã giải phóng cho Dobby!

Harry nghe răng toét miệng cười:

- Ít ra thì tôi cũng phải làm được điều đó cho bạn chó! Nhưng Dobby à, hãy hứa là từ nay đừng bao giờ tìm cách cứu mạng tôi nữa nha!

Bộ mặt nâu xấu xí cực kỳ của con quỷ lùn bỗng nhiên giãn ra thành cả một nụ cười vĩ đại đầy răng.

Khi Dobby giúp mang lại chiếc vớ vô chân Harry, Harry nói:

- Tôi chỉ muốn hỏi một câu thôi, Dobby à. Bạn nói với tôi là tất cả những âm mưu này không liên quan gì đến Kẻ-mà-chó-gọi-tên-ra, bạn còn nhớ không? Vậy thì...

Dobby tròn to đôi mắt, như thể điều đó hiển nhiên quá mà.

- Thưa cậu, đó là một manh mối mà. Tôi đã chỉ cho cậu một manh mối. Cậu không hiểu sao, vị Chúa tể Hắc ám trước khi thay tên đổi họ thì có thể mang tên gì chả được, phải không?

Harry đành ậm ừ:

- Ờ phải. Thôi, bây giờ chúng ta đi thôi. Có một bữa tiệc dọn sẵn rồi, và bạn tôi, Hermione, chắc bây giờ đã tỉnh lại...

Dobby vung hai cánh tay ôm chầm nửa người dưới của Harry, siết mạnh một cách hết sức thân thiết. Dobby nghẹn ngào:

- Tạm biệt Harry Potter! Harry Potter vĩ đại hơn Dobby tưởng rất nhiều!

Ôu trường Hogwarts, Harry đã từng được thưởng thức nhiều bữa tiệc linh đình. Nhưng không có bữa tiệc nào giống như bữa tiệc này. Mọi người dự tiệc đều mặc đồ ngủ và bữa tiệc kéo dài từ nửa đêm cho đến sáng sớm. Harry không thể nói được đỉnh cao của bữa tiệc là lúc nào: lúc Hermione chạy ào về phía nó kêu la thất thanh:

- Bạn đã phá án rồi! Bạn đã phá án rồi!

Hay lúc Justin hấp tấp chạy từ bên dãy bàn nhà Hufflepuff qua, siết chặt tay Harry và xin lỗi mãi về cái vụ đã nghi ngờ nó; hoặc khi lão Hagrid đột ngột xuất hiện lúc ba giờ rưỡi sáng, thân ái vỗ lên vai Ron và Hermione một cái, làm hai đứa đập cả mặt xuống đĩa bánh ngọt; rồi khi có người đứng lên công bố rằng nó và Ron đã đem về cho nhà Gryffindor bốn trăm điểm, bảo đảm trong niên học này Cúp Nhà sẽ thuộc về nhà Gryffindor. Cũng có thể, đỉnh cao của bữa tiệc là khi giáo sư McGonagall đứng dậy thông báo rằng các kỳ thi được nhà trường châm chế miễn hết (Hermione kêu “Ôi, đừng miễn!”); hay là khi cụ Dumbledore tuyên bố rằng, thật không may, giáo sư Lockhart sẽ không thể nào tiếp tục đứng lớp phụ trách môn Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám nữa, do “bởi vì rằng thì là” giáo sư cần phải đi đâu đó có thể tìm lại trí nhớ của mình.

Không ít thì giáo sư phụ họa đám học trò hò reo khi nghe tin này.

Ron vừa lấy thêm cho mình một miếng bánh cam trét mứt, vừa lăm bằm:

- Thiệt là nhục! Mình vừa mới bắt đầu khoái ổng...

Phần còn lại của học kỳ qua đi trong sự áp đảo của những tia nắng cuối xuân rực rỡ. Trường Hogwarts lại trở về nhịp sinh hoạt bình thường với vài sự đổi thay nho nhỏ. Thay đổi thứ nhất là lớp học Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám đã phải bãi bỏ (Ron an ủi cô bé Hermione bất bình vì mất học: “Nhưng mà tụi mình cũng đã thực tập môn này khá nhiều đó chứ!”). Thay đổi nho nhỏ thứ hai là ông Malfoy đã bị loại ra khỏi chức Ủy viên Hội đồng Quản trị trường Hogwarts. Draco Malfoy không còn đi lại khệnh khạng khắp trường như thể cái trường này là thái ấp riêng của nó nữa. Ngược lại, trông nó bức bối quạu quọ cau có rầu rĩ đến phát thương. Trong khi đó, cô bé Ginny bây giờ đã lại hoàn toàn vui tươi hơn hở.

Chẳng mấy chốc lại đến ngày lên tàu Tốc hành Hogwarts để về nhà nghỉ hè. Harry, Ron, Hermione, Fred, George, và Ginny xí nguyên một toa cho cả đám. Tụi nó tận dụng những giờ cuối cùng còn được trổ tài pháp thuật để chơi cho đã. Cả bọn chơi đánh bài Xì-náp nổ, đốt tời viên pháo bung xòe cuối cùng Fred và George. Rồi tụi nó thực tập trò giải giới đối thủ bằng phép thuật. Trò này thì Harry chơi giỏi, hơn hẳn mấy đứa kia.

Sắp tới Ngã Tư Vua thì Harry sực nhớ ra một chuyện:

- Ginny ơi, em đã thấy anh Percy làm chuyện bí mật gì mà anh không cho em kể lại với tụi anh vậy?

- A, chuyện đó hả?

Ginny cười khúc khích mãi.

- Ôi, chuyện đó... Anh Percy có bồ.

Fred sừng sốt buông cái túi đựng sách, rút cả xuống đầu George:

- Cái gì?

Ginny nói:

- Bồ của anh là chị Huynh trưởng bên nhà Ravenclaw, chị Penelope ấy! Suốt mùa hè năm ngoái anh Percy chỉ toàn lo viết cho chị ấy, mấy anh nhớ không? Tới chừng vô trường học,

hai anh chị vẫn thường bí mật gặp nhau. Có một lần em đang đi tới thì bắt gặp hai anh chị đang hôn nhau trong một phòng học trống. Mấy anh không thấy sao, anh Percy buồn khổ biết chừng nào khi chị ấy bị hóa đá.

Ginny kể xong lại lo lắng thêm:

- Mấy anh đừng có chọc ghẹo anh Percy nha!

Fred rạng rỡ như thể sinh nhật của nó được tổ chức sớm:

- Dạ, tôi không dám mơ tưởng tới chuyện đó đâu cô!

George phụ họa với niềm vui ngấm kèm nén:

- Dĩ nhiên là không chọc rồi!

Tàu Tốc hành Hogwarts từ từ chậm lại, và cuối cùng dừng hẳn.

Harry rút ra cây viết lông ngỗng và một mẩu giấy da, quay lại phía Hermione và Ron. Nó nói với Ron:

- Cái này gọi là số điện thoại.

Nó hí hoáy viết hai lần, rồi xé tờ giấy da làm hai, đưa cho Hermione và Ron, mỗi đứa một miếng.

- Hồi mùa hè năm ngoái, mình có nói với ba của bạn về cách sử dụng điện thoại của dân Muggle. Bác sẽ biết xài thôi. Nhớ gọi cho mình ở nhà dì dượng Dursley nha. Mình chắc không chịu nổi hai tháng hè chỉ có mỗi thằng Dudley để mà trò chuyện đâu...

Hermione xuống tàu, nhập vào đám đông đang xúm xít tụ về cái hàng rào bị bùa phép hóa thành cánh cổng vào sân ga số Chín Ba phần tư. Hermione nói:

- Dù thế nào thì dì dượng bạn sẽ tự hào về bạn lắm, một khi họ biết được bạn đã lập thành tích gì trong niên học vừa qua.

- Tự hào hả?

Harry trở mắt hỏi lại.

- Bạn có điên không? Bao nhiêu phen mình suýt chết, mà mình có chết được đâu? Dì dượng dám nổi điên lên thì có...

Cánh cửa vào thế giới Muggle mở ra, và cả bọn cùng nhau bước qua...

Hết Harry Potter Và Phòng Chứa Bí Mật

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>